og for sig saa stor og berører saamange forskjellige Interesser, at der vel kunde kræves Mænd, som bleve særlig valgte med Hensyn til den Sag. Der er jo Intet til Hinder for, at forsaavidt man ønsker, at enkelte Medlemmer af Finantsudvalget ogsaa komme ind i dette Udvalg, det da skeer; men ved Siden deraf er der andre Interesser, som ogsaa bør varetages, saaledes som allerede fremhævet. Iøvrigt maa jeg sige, at netop dette, at man saa stærkt har fremhævet disse andre Interesser, har hos mig snarere vakt nogen Frygt. Man kan let komme til at glemme det store og vigtige finantsielle Spørgsmaal over det efter min Mening langt mindre vigtige og langt mere underordnede. Vi have i den Henseende gjort en Erfaring, som jeg ikke kan Andet end finde høist beklagelig, idet man dengang, denne Lov blev given, lod sig lede bort fra det egentlige finantsielle Spørgsmaal og tabte sig næsten udelukkende i Forhandlingen af Spørgsmaalet om disse private Grunde. Dette var vistnok for en meget stor Deel Skyld i, at Loven fik den Skikkelse, den fik; thi jeg kan ikke troe Andet end, at havde man seet, hvilke store finantsielle Interesser der laae for med al den Vægt, de maatte have, saa havde man i saa Henseende truffet større Sikkringsmidler, end man gjorde. Men nu har man jo denne Erfaring for sig, og jeg troer, at den, saaledes som denne Side af Sagen da ogsaa allerede er kommen til Orde fra Flere her i Salen, er saa stærk, at man alligevel maa ønske et særligt Udvalg, og tør haabe, at det ikke alene vil see paa den ene Side af Sagen, hvor det ganske vist kan have vigtige Interesser at varetage, men tillige — og jeg vil ønske fortrinsvis — see paa den anden, paa det store finantsielle Spørgsmaal. Jeg maa derfor, som jeg begyndte, indstændig ønske et særligt Udvalg nedsat i denne Sag.

C. V. Rimestad: Jeg skal dog nu, ligesom jeg gjorde sidst, tilraade, at man nedsætter et Udvalg, thi man seer jo hvormange forskjelligartede Meninger der gjøre sig gjældende i denne Sag; man kan have, hvilken Mening, man vil, og dog komme til det Resultat, at det er rigtigt, at der nedsættes et Udvalg. Jeg for mit Vedkommende troer, at der saagodt som Intet er i, hvad den ærede sidste Taler sagde, og navnlig ikke i Henseende til de 6—9 Millioner. Det ærede Medlem glemte aldeles, at vi siden den Tid, han omtalte, have faaet Gammelholm bebygget og at der siden, saavidt jeg veed, er kommen 16—17,000 Mennesker paa den anden Side af Demarcationslinien. Jeg troer heller ikke — Alt vel overveiet — at de Private i fjerneste Maade have lidt nogen Skade; men jeg troer, det er gavnligt, at det fra Rigsdagens Side bliver constateret klart og tydeligt, at denne Sag er bleven undersøgt, og at derved Intet er fundet at gjøre. Det er det Resultat, som jeg venter mig af et Udvalgs Nedsættelse, og derfor skal jeg tillade mig at tilraade det høie Thing at nedsætte et saadant; men samtidig skal jeg bemærke, at man ikke maa danne sig store Forventninger om, hvad man faaer ud deraf; det vil maaskee ikke tilfredsstille, medmindre man som jeg sætter Pris paa, at urimelige og urigtige Forestillinger slaaes til Jorden.

Ville: Denne hele Sags Vanskelighed skriver sig fra 1856 og fra den saa vidunderlig opskruede Beregning om de talrige Millioner, der skulde ligge hen mellem Voldene og Søerne, og ved Hjælp af hvilke der skulde kunne udføres en ny Befæstning omkring Kjøbenhavn. Det er fra dette Øøglebillede, som Rigsdagen dengang slog til Jorden, at alle de senere Misforstaaelser ere vorede op, og det er fra den Tro, som dengang af Nidkjærhed for Befæstningsvæsnet blev opfostret af Ingenieurerne, at de efter min Mening urigtige Forestillinger om Forholdet ligeoverfor de private Grundeiere datere sig. Men dette er jo en gammel Historie, til hvilken det ikke nytter at vende tilbage. Jeg paastaaer i Modsæt-